

THANEE KLINKAJORN

SURAPON SANKUM

Rama IX Art Museum Foundation

YANAWIT KUNCHAETHONG

Rama IX Art Museum Foundation

ART EXHIBITION OF THREE THAI
GRANTEES ARTISTS OF ITALIAN AMBASSY

THANEE KLINAJORN

SURAPON SANKUM

YANAWIT KUNCHAETHONG

At the Art Gallery of Faculty of Painting Sculpture and Graphic Art
Silpakorn University, Bangkok, Thailand

17 - 30 August 1994

มูลนิธิ
หอศิลปะพระราชมิ่ง
RAMA IX ART MUSEUM FOUNDATION

อภินันทนาการจาก
CON-tempos
THE BANQUET FOR ART CENTER

9-887-1-0220

MESSAGE FROM HIS EXCELLENCY THE ITALIAN AMBASSADOR FOR THE ART EXHIBITION

สารจาก ฯพณฯ เอกอัครราชทูตอิตาลีประจำประเทศไทย เนื่องในงานนิทรรศการศิลปกรรม

Bearing in mind that an exhibition couldn't be a conclusion nor a final assessment on the multi-faceted world of modern art in Thailand, I wish to express my sincere admiration for the latest achievements of this highly respected group of painters and sculptors who have displayed their works on this particular occasion.

I feel closely linked to the transparent sensitivity shining through a remarkable number of exhibited works, and the fact that these artists have proven their ability to overcome the boundaries of the cultural differences, is a clear indication of their successful maturity.

As an ambassador kindly invited to address his inaugural message to an event of such an inviolated relevance, I am aware of the opportuneness of being aloof from native references. Nevertheless, this Exhibition of Thai artists is undoubtedly another seed which has borne conspicuous fruits thanks to the great mission accomplished by Acharn Silpa Bhirasri (Corrado Feroci) in this beautiful country, many years ago.

Such an acknowledgement is very encouraging for the future generations of art lovers in Thailand, since it shows a great deal of firmness from their artistic roots. Therefore I wish the best success to this Exhibition as well as to all people and Institutions who have made it possible for the benefit of all of us.

Leopoldo Ferri de Lezara
Ambassador of Italy

แม้ข้าพเจ้าจะคิดว่า การจัดแสดงนิทรรศการครั้งนี้มีอาจจะสรุปหรือประเมินผลงานศิลปกรรมสมัยใหม่ ซึ่งอาจปรากฏได้หลายรูปแบบในประเทศไทย แต่ข้าพเจ้าก็ขอแสดงความชื่นชมโดยจริงใจในผลสำเร็จของศิลปินทั้ง 3 ท่าน ที่ได้จัดแสดงผลงานสร้างสรรค์ศิลปกรรมในโอกาสอันสำคัญยิ่งครั้งนี้

ข้าพเจ้าสามารถรับรู้ได้ถึงความรู้สึกที่ศิลปินมีอยู่อย่างชัดเจน ซึ่งสื่อสารผ่านผลงานที่นำที่ของพวกเขาและสิ่งนี้ได้พิสูจน์ความสามารถของ 3 ศิลปินที่ได้ก้าวข้ามพรมแดนแห่งวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างกันในครั้งนี้ ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าพวกเขาได้บรรลุความเติบโตในวิถีการทำงานแล้ว

ในฐานะเอกอัครราชทูตที่ได้รับเกียรติให้เป็นผู้กล่าวเปิดงานแสดงนิทรรศการที่ไทยนี้เองในครั้ง ข้าพเจ้าขอประจักษ์ว่ามีโอกาสที่พบปะกับนักไทยที่ทันสมัยมาก แลอย่างไรก็ตาม การแสดงผลงานศิลปะของ 3 ศิลปินไทยครั้งนี้ นับเป็นการพ่วงเมล็ดพืชที่ผลิตออกของผลงานกันตาเห็น อันเป็นผลจากการกิจของอาจารย์ศิลป์ พีระศรี ที่ท่านได้อุทิศตนให้กับประเทศอันงดงามแห่งนี้เมื่อหลายปีก่อน

ที่กล่าวมาข้างต้นคงจะเป็นกำลังใจให้กับเยาวชนผู้มีใจรักศิลปะในประเทศไทยรุ่นต่อไป เพราะเป็นสิ่งทีแสดงถึงคุณค่าที่ยังปรากฏติดอยู่แน่นอนในตัว ข้าพเจ้าหวังว่าการแสดงผลงานศิลปกรรมในครั้งนี้จะประสบความสำเร็จ อันจะนำไปสู่ชนกลุ่มประชาชนไทยและสถาบันต่างๆ ที่เป็นผู้มีคุณประโยชน์ แก่ผู้ทวกรเราทุกคน

เลโอปอลโด เฟอร์รี เดอ เลซารา
เอกอัครราชทูตอิตาลี ประจำประเทศไทย

MESSAGE FROM PROF. PAOLO PIAZZARDI, CULTURAL AFFAIRS ATTACHE, ITALIAN EMBASSY

สารจากศาสตราจารย์เปาโล ปิอาซซาดินี ผู้ช่วยทูตด้านกิจกรรมวัฒนธรรม สถานเอกอัครราชทูตอิตาลี ประจำประเทศไทย

It is a particular honour to have the task of introducing the prestigious event of this Exhibition of modern Thai art at Silpakorn University, and, at the same time, I feel privileged to know some artists who are presenting their latest works for this special occasion.

I also know the big efforts and sacrifices produced by all of them in order to nurture their just ambitions and fulfill their dreams of being an artist, one day. Indeed, their aspirations are now a beautiful reality.

An piece of art exhibited today is virtually emphasizing a long history of long and burning quest, diverse forms of expressions. Some works on display reflect innovative techniques within the framework of traditional subjects, others are demanding more articulated reactions.

For all these works of arts, their respective creators deserve my best wishes and deep admiration. The future of art in Thailand owes them very much.

นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ข้าพเจ้าได้เป็นผู้แนะนำงานนิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัยที่มหาวิทยาลัยศิลปากรในครั้งนี้ และในขณะเดียวกันข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มใจที่ข้าพเจ้าได้รู้จักศิลปินทั้งสามคนผู้สร้างสรรค์ผลงานที่จัดแสดงในวาระนี้

ข้าพเจ้าทราบดีว่าพวกเขาทุกคนต้องมีความพยายามและความเสียสละอย่างใหญ่หลวงที่จะประคับประคองทะนุบำรุงความมุ่งมั่นและความใฝ่ฝันที่จะเป็นศิลปินให้จงได้และบัดนี้ความปรารถนาของทั้งสามคนเป็นความจริงแล้ว

ผลงานแต่ละชิ้นที่แสดงอยู่ในวันนี้ ได้แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลายาวนานในประวัติศาสตร์แห่งการแสวงหารูปแบบใหม่ๆ ที่จะนำเสนอในศิลปะ ผลงานบางชิ้นสะท้อนให้เห็นถึงการค้นคิดเทคนิควิธีใหม่ๆ ในกรอบของวัฒนธรรม และผลงานบางชิ้นสมควรจะได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากผู้ชม

ข้าพเจ้าขอแสดงความปรารถนาดีและความชื่นชมอย่างยิ่งต่อศิลปินผู้สร้างสรรค์งานทั้งหมดนี้ พวกเขาทั้งสามคนเป็นผู้สร้างคุณูปการไว้แก่วงการศิลปกรรมไทยในอนาคต

สารจากอธิการบดี

เมื่อมหาวิทยาลัยศิลปากร จัดงานครบรอบ 111 ปี ศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี ในปี 2535 สถานเอกอัครราชทูตอิตาลีประจำประเทศไทย โดย ท่านเอกอัครราชทูต H.E. Dr. Leopoldo Giacomo Maria Rotti De Lazara ได้ให้ความสนับสนุนอย่างดียิ่งด้วย ศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี นั้นเป็นชาวอิตาลีโดยกำเนิด หนึ่งในกิจกรรม ที่สถานทูตอิตาลีสนับสนุนมหาวิทยาลัยศิลปากร คือ การให้ทุนอาจารย์ 3 ท่านจากคณะจิตรกรรมประติมากรรม และภาพพิมพ์ ซึ่งเป็นคณะวิชาแรกที่ ศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี เป็นผู้ก่อตั้งขึ้นได้ไปศึกษาและดูงานที่เมือง Florence เป็นเวลา 1 ปี อาจารย์ ทั้ง 3 ท่าน คือ อาจารย์ธำมภ์ กลิ่นจรรยา อาจารย์ญาณวิทย์ ภูมูญทอง และ อาจารย์สุรพล แสนคำ

นิตารการศิลปกรรมของอาจารย์ผู้ที่ได้รับทุนจากสถานเอกอัครราชทูตอิตาลีในครั้งนี้จึงเป็นการรวบรวมผลงานของอาจารย์ทั้ง 3 ท่านตลอดระยะ 1 ปีของการศึกษา และดูงาน

ความบันเทิงใจ ประสพการณ์ และความรู้ที่อาจารย์ทั้ง 3 ท่าน ได้จากอิตาลีในช่วงนั้นเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอย่างไม่ต้องสงสัย มหาวิทยาลัยขอบคุณสถานเอกอัครราชทูตอิตาลี โดยท่านเอกอัครราชทูต และหัวหน้าความ สนับสนุนเช่นนี้คงจะมีอีกในอนาคต

รองศาสตราจารย์ ไชศรี ศรีอรุณ
อธิการบดีมหาวิทยาลัยศิลปากร
11 สิงหาคม 2537

สารจากคณะบดีคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์

หากเปิดบันทึกประวัติศาสตร์ของคณะจิตรกรรมประติมากรรม ในหน้าที่หนึ่ง คงจะพบว่าความผูกพันเกี่ยวข้องกับชาติอิตาลีและคนอิตาลีเป็นอย่างดี โดยเฉพาะกับคน ๆ หนึ่งที่เปี่ยมเมตตาและเมตตาให้กำเนิดมหาวิทยาลัยศิลปากร โปรเฟสเซอร์ โครราโด เฟอร์รี หรือ ศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี ท่านเป็นชาวอิตาลีเชื้อสายที่ผูกพันในศิลปากรเกิดทุนให้ความเคารพนับถือ ด้วยท่านเป็นผู้มีเมตตาเป็นทั้งครูและบิดา นอกจากท่านจะเป็นครูที่อุทิศตนให้การสั่งสอนลูกศิษย์ การค้นคว้าสร้างคำรับตำราศิลปะ ท่านเป็นนักสร้างสรรค์ศิลปะที่มุ่งมั่นในแนวทางเพื่อศิลปะจนเป็นแบบอย่างแก่ศิษย์ทุกคนแล้ว ท่านยังเป็นบิดาที่ให้ความช่วยเหลือศิษย์แม้แต่ในเรื่องส่วนตัว จนศิษย์ในรุ่นที่ได้รับการประสิทธิ์ประสาทจากท่านโดยตรงทุกคนต่างเหมือนกับว่าท่านเป็นบิดาที่รักและห่วงใย

ในยุคสมัยของศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี ท่านได้ส่งเสริมศิษย์ด้วยการให้โอกาสในการศึกษาที่สูงขึ้น เมื่อศึกษาจบในชั้นหนึ่งในประเทศแล้ว ท่านก็ชวนเขาย้ายมาศึกษาต่อต่างประเทศ เพราะท่านเห็นว่าการศึกษาที่ไทยเห็นกับศิลปะที่เป็นต้นแบบจะทำให้ได้เข้าใจในศิลปะถูกต้องและตรงประเด็นยิ่งขึ้น ดังนั้นศิษย์ในรุ่นแรก ๆ และในรุ่นต่อมาต่างสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่จึงมักจะได้ทุนจากรัฐบาลอิตาลีเดินทางไปศึกษา ศิลปะเป็นจำนวนมากโดยการสนับสนุนจากท่านการศึกษาของศิษย์รุ่นนั้น ๆ เป็นที่น่าพอใจ แม้ในขณะที่ยังศึกษาอยู่ก็ได้รับค่าตอบแทนชดเชยจากสถาบันนั้น ๆ ว่าแก่นักศึกษาที่มีคุณภาพดีเยี่ยม และเมื่อทุกคนกลับสู่ประเทศไทยก็ได้รับใช้ทุนประโชยชน์ให้แก่มหาวิทยาลัยศิลปากรและประเทศชาติอย่างเต็มที่ ศิษย์รุ่นนั้นต่อมาได้เป็นอาจารย์สอนศิลปะ และเป็นศิลปินที่สร้างสรรค์ผลงานในระดับชาติทุกคน

ความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัยศิลปากรกับรัฐบาลอิตาลีจะชัดเจนลงไปในช่วงต้นปี พ.ศ. 2505 หลังจากที่ท่านศาสตราจารย์ ศิลป์

พีระศรี ถึงแก่กรรมลง แต่ความผูกพันทางใจและด้วยพันธะทางศิลปะจะไม่ทำให้การศึกษาขาดต่อ ๆ มาจะขาดความรู้ลึกที่ต่อประเทศอิตาลีและศิลปกรรมของอิตาลีสืบเนื่องมา เมื่อปี พ.ศ. 2535 ซึ่งได้มีการเฉลิมฉลองกำหนดให้เป็นงานที่ศิลปินไทยให้ความระมัดระวังท่านศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี เนื่องในอาตุครบ 100 ปี ทางรัฐบาลอิตาลีได้มอบทุนการศึกษาจำนวน 3 ทุนให้แก่อาจารย์ของคณะจิตรกรรมฯ เพื่อไปศึกษาดูงาน ณ ประเทศอิตาลีเป็นเวลา 1 ปี ทางคณะฯ ได้คัดเลือกอาจารย์ 3 ท่าน คือ อาจารย์ธำมภ์ กลิ่นจรรยา อาจารย์สุรพล แสนคำ และอาจารย์ญาณวิทย์ ภูมูญทอง เดินทางไปประเทศอิตาลีตั้งแต่เดือนมกราคม 2536 และเดินทางกลับในปีต่อมา

การที่ศิลปินได้มีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศนั้น ประโยชน์ที่ได้รับอันเป็นรูปธรรมอย่างดียิ่งคือผลงานศิลปะที่ได้ทำขึ้นระหว่างที่พำนักอาศัยอยู่ในประเทศนั้น ศิลปกรรมนั้น ๆ นอกจากจะมีคุณค่าในทางสร้างสรรค์แล้วยังเป็นการบันทึกทางวัฒนธรรมที่มีความลึกซึ้งเป็นอย่างยิ่ง อาจารย์ทั้ง 3 ท่าน จึงได้รวบรวมศิลปะกรรมทั้งหมดที่สร้างขึ้นระหว่างอยู่ในประเทศอิตาลี จัดแสดงต่อสาธารณชนเพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงความผูกพันที่คนไทยมีกับคนอิตาลี ชนชาติที่มีความผูกพันกับมาช้านาน ในการนี้คณะจิตรกรรมฯ ต้องขอขอบพระคุณรัฐบาลอิตาลี สถานทูตอิตาลีในประเทศไทยที่ได้เห็นความสำคัญของการศึกษาศิลปะและช่วยทำให้เกิดแหล่งความสำเร็จอย่างที่ปรากฏอยู่

พิษณุ ภูวนิมิตร
คณะบดีคณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร

THANEE KLINKHAJORN, YANAWIT KUNCHAETHONG, SURAPON SANKUM :
THREE CONTEMPORARY THAI ARTISTS ON THE TRACKS OF SILPA BHIRASRI-CORRADO FEROCI

To celebrate the Centenary of the birth of Ajaan Silpa Bhirasri, the great Italian sculptor and teacher who gave the best of his work and life to Thailand and Thai Contemporary Art, the Italian Government, through its Embassy in Bangkok, had given three grants for a one-year long sojourn in Italy to three Thai artists, for the year 1993. The three artists are confirmed, mature (though, by our European standards still "young") representatives of Thai art today. They are all teaching at Silpakorn University, the Academy of Fine Arts created by the Florentine-born Silpa Bhirasri, whose Italian name was Corrado Feroci.

I met Ajaan Thane Klinkhajorn, Ajaan Yanawit Kunchaethong and Ajaan Surapon Sankum for the first time towards the end of 1992 at the Italian Embassy of the Nang Linchee Road, at a meeting with Signora Manuela Mantovani, who was responsible for the grants, Professor Paolo Piazzardi, the cultural attaché of the Embassy and Signora Malinee Staderini, Ajaan Bhirasri's widow who happened to be in Bangkok at the time. We discussed some generalities of Italian life, culture and language, and I remember the precise and friendly way in which Khun Malinee addressed the three artists, insisting above all on the necessity to try to learn some Italian before leaving. The three artists listened obviously with great interest, but also with some understandable apprehension. After all, they were about to leave Thailand, their families, their friends and students and live for one year in a country which they did not know, where they had no friends and where their aesthetic convictions would be confronted with unknown features, concepts and beliefs. During this first encounter

in Bangkok (we were sitting next to a nicely working air-conditioner) I imagined that the three artists would arrive in Europe in the middle of winter; I thought about Florence which at that time of the year is one of the coldest towns in Italy; that they would have to find an apartment, a workshop, and that it would not be easy to get an inscription in the more than overcrowded Accademia of Florence, where Silpa Bhirasri had studied and worked as a young teacher before going to Thailand. Life, at the beginning at least, would not be easy for them. They needed courage and determination. Would they be able to work? The three artists, after the encounter at the Italian Embassy, took me to Silpakorn University to show me some of their work in an exhibit which was on at the moment, and to present me with some catalogues and photographs of their work and that of other contemporary Thai artists. We agreed to meet again in Italy, in some month's time.

My interest and my part in the project was not only personal. As a writer and a photographer who loves both Italy and Thailand, I had been fascinated for years by the amazing story of unique cultural interaction, of peaceful exchange and communication which took place between Thailand and the (mostly Italian) artists who moved from Europe to Bangkok to teach and work during the first decennial of this century and of which Corrado Feroci is an outstanding representative. His artistic experience, as well as that of Allegro, Galileo Chini and others, struck me as an almost romantic feature of the History of the Arts which links social, political, aesthetic and cultural questions of great relevance and actuality. Chance permitted

me to assist at a kind of continuation of this exchange : it was happening on a different scale, of course, and in a new context of mobility which nowadays links the continents. But new and exciting this exchange might turn out to be anyway, so I thought right from the beginning.

For years, a significant part of my work has consisted in creating spaces and occasions where different cultures could meet, where the creative process would develop, and meet a public. In the late Seventies and early Eighties, I had the honour to direct an International Festival of Avantgarde Theatre in Munich, Germany; since 1979 I am restoring, with the help of some other artists from different European nations, an ancient monastery on the Island of Elba, off the coast of Tuscany, which is about to become a focal point of creative artistic experience and life. I wanted the three Thai artists to come to this monastery, which is called Eremo di Santa Caterina and which lies in splendid isolation and great beauty in a mountainous place facing the Mediterranean Sea. Artists and scientists meet there over the year in mutual respect for their work and convictions and join their forces for the safeguard and the preservation of the spirituality and the natural beauty of this small place that has more than 2500 years of history. It is a curious coincidence that the Island of Elba possesses two of the major works of Corrado Feroci: the capital of the island, Portoferraio, hosts a monument in the central square and a bust of Mario Foresti, a writer and art-collector who donated his collection to the island and who might well have been the person who brought young Feroci to the island in the venue of the three artists from Thailand to Elba would become sort of a pilgrimage.

The exhibition organized at Silpakorn Gallery shows that the stay of Ajaan Thane, Ajaan Yanawit and Ajaan Surapon has been extraordinarily productive. In fact, they have been working a lot

during their stay at Florence and on the Island of Elba. They have been experiencing new artistic techniques they encountered at the Academy in Florence, and they have taught their fellow artists what they knew before. The artistic results of their stay were so beautiful and interesting that we thought to organize a show for them, before they left Italy, on the Island of Elba. With great public success, we opened the exhibition "The artisti thailandesi, incontro con la Toscana Isola d'Elba" in November 1993 at Rio nell'Elba, in a new municipal gallery space called "Passo della Pietra". The exhibition was inaugurated by the Mayor of Rio nell'Elba, the President of the provincial authority for Livorno, and the cultural attaché of the City of Portoferraio who now is about to put together a great exhibition honouring Silpa Bhirasri/Corrado Feroci.

The works on display in Bangkok, beside the artistic value and strength they possess, prove that the three Thai artists did survive the adversities of some cold winter days in Florence; that they managed to be accepted at the Accademia di Belle Arti di Florence. For one year and almost every day, they climbed up the same monumental staircase Corrado Feroci has used as a young man, entered through the same door of the building at Piazza San Marco, two steps away from Michelangelo's "David" and Fra Angelico's breathtakingly beautiful frescoes. And taking the bus for the suburb of Scandicci, where they lived, they saw Feroci's river, the Arno. They learned about Italian "pasta" and wine, travelled a lot to see the major European museums. And they made friends who now are missing them and who hope that one day they might come back.

Hans Georg Berger
Eremo di S.Caterina, July 1994

ธานี กลิ่นขจร, ญาณวิทย์ กุญแจทอง, สุรพล แสนคำ
สมาคมศิลปินไทยบนรอยทางของศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี

ในวาระครบ ๓๖ ปี ศาลทหารยุติป จิตระวิทย์ ปะติมากร
ผู้บัญชาการอาชีวศึกษา ครูศศิประไพได้สร้างผลงานจำนวนมากและถูก
ให้ยกประเทศไทย รวมทั้งสร้างคุณูปการแก่วงการศิลปกรรมสมัยใหม่ใน
ประเทศไทย รัฐบาลอิตาลี โดยสถานทูตอิตาลีประจำประเทศไทยได้ร่วม
เฉลิมฉลองวาระสำคัญนี้ด้วยการให้ทุนการศึกษาตูกานด้านศิลปะสมัยใหม่
ในประเทศ อิตาลีแก่ศิลปินไทย 3 คน เป็นระยะเวลา 1 ปี เมื่อ พ.ศ.๒๕๖๓ ที่
ผ่านมา

ศิลปินแห่งชาติคนนี้ได้ผ่านการถือยศพระสงฆ์บวชแล้วว่าเป็น
ผู้ควบคุมวัดและวิชาดุสิตสมาธิ (ซึ่งในการแข่งขันของชาวไปแล้วคิดว่าที่
สนามแข่งฟุตบอล) ที่จะนับด้วยตนเองผู้ดำรงศรัทธาคนคิดปลูกในบ่อ
ประเทศไทย ทั้งสมาคมคนเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยคิดปลูก สถาบัน
ศิลปะปาลาตรามณีศิลป์ เจริญ ศิลปิน ชาวไทยคนเร่ ที่เขียนภาษา
อักษรศิลป์ คือ นายศรีสวัสดิ์ เจริญ เป็นผู้มีเกียรติขึ้นในเมืองไทย

เมื่อตอนทำวิชาเจ้าได้พบกับอาจารย์ธรรณี กลิ่นกร อางายัน
ญาณวิทย์ กุญแจทอง และอาจารย์สุรพล แสนคำ เป็นครั้งแรก คือเมื่อราว
ปลายปี พ.ศ.๒๕๓๖ ที่สถานทูตชาติญี่ปุ่นประจำประเทศไทย ที่ถนนพหลโยธิน
เป็นวันที่คิดไปท่องเที่ยวชมประติมากรรมที่หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์
พระบรมราชินีนาถ ซึ่งตนชอบในการมอบทุนนี้ ศาสตราจารย์เปาโล เอ็นจิยัตตี ผู้ช่วยทูต
วัฒนธรรมแห่งสถานทูตอิตาลี และคุณมาเรีย สตาบอวีน ผู้เคยเป็นภรรยา
ของศาสตราจารย์คิโยชิ ทิระกาวา ซึ่งเคยอยู่ในประเทศไทยในขณะนั้น ทว่า
เรารู้จักกันถึงชีวิตที่ผ่านกันมาของเขาคือว่า วัฒนธรรมและการใช้ภาษา
ที่เจ้าหญิงเจ้าได้ไว้ว่า คุณมาเรียได้เคยนำอาจารย์เข้ามาชมผลงานต่างไป
ตรงๆ และด้วยความที่เป็นห่วงใย และกับข้าพเจ้าเป็นอย่างดีที่ทักเขาจะ
ต้องพยายามเรียนภาษาอิตาลีไปบ้างก่อนจะเดินทาง คิดไปทันสามกึ่งมี

ความสนใจอย่างนี้ดีมาก แต่ที่พอจะมองออกว่ามีแนวโน้มที่จะลดลงเรื่อยๆ คือว่า แล้วถึงเวลาที่จะมีงานที่จะต้องออกเดินทางจากประเทศไทย จากกรุงเทพฯ ครอบคลุมจากเหนือตอนบนลงมาถึงภาคใต้ตอนล่าง ไปตาม ไปสู่เส้นเขตเส้นรุ้งที่ไม่ทอดหนึ่จากไป ไปสู่ซึ่งมีแนวโน้มที่ลดลง เพราะฉะนั้นความสนใจที่จะสามารถแพร่กระจายในอนุภาคสำคัญต่อความเข้าใจกับระบบบนในแง่ที่ความสนใจในอนุภาคนิวเคลียสที่อาจจะแตกต่างไปจากที่เขมรอีก

ขณะที่บทบาทยุคใหม่ที่เราเห็นที่กรุงเทพฯ นั้น เราเห็นติดกับ
หรือไปรับเอาจากใครก็ตามก็ยังดี ซึ่งเขาคิดไปว่าแล้วเวลาสามคืน
นี้เราจะไปทำอะไรกันที่ไทยนี่ล่ะ ซึ่งไปขึ้นรถกลางๆที่นั่น ระหว่างนั้นก็
ก็ไปเจออะไรที่ตลกอะไรแบบนั้นในบรรดาเมืองที่มีภูมิอากาศหนาวเย็น
ที่ค่อนข้างไป คือดีการที่พวกเขาจะคิดถึงหาก หากที่นั่นมันดี และ
ไปอย่าง ที่จะได้เข้าไปในวัยที่ Academy of Florence สถานศึกษาที่มี
รองอธิบดีอย่างต้นหล่ม สถานที่ซึ่งอาจารย์ศิลป์ พีระศรี เคยศึกษา
และเคยสอนอยู่เมื่อครั้งยังหนุ่มก่อนที่จะเดินทางมาอยู่ของไทย ดังนั้นเขา
จึงต้องสอนหาหมอนอย่างมีเอกลักษณ์ในช่วงแรกๆ ที่ไปถึงชาติจึงจะพบกับความ
ยากลำบากอยู่ไม่น้อย พวกเขาจำเป็นต้องมีกำลังใจที่กล้าแข็ง และความ
มุ่งมั่นอย่างมากทีเดียว ถ้าหากนี่เป็นหัวข้องานที่สมกับจะทำงานนี้ได้
สำหรับหรือไม่

หลังจากนั้นเขาก็ได้อาชีพแล้ว ศิลปินทั้งสามคนได้พาอาชีพมาเที่ยวที่มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อจะมานิเทศการผลงานศิลปกรรม บางส่วนของเขายังจัดแสดงอยู่ในคอนั้น และได้เห็นสูบัตรงานแสดงศิลปกรรมครั้งก่อนๆ และรูปถ่ายผลงานของศิลปินไทยอีกหลายๆ คน แล้วเราก็ดึงหนังมาถ่ายที่เขานับถือนี่ก็อาศัยในโอกาสที่เขานับถือนี่

การที่ข้าพเจ้าได้ความสนใจและเข้ามามีส่วนร่วมในการให้พ
ครั้นนี้มีให้เป็นเพียงความพอใจส่วนตัวเท่านั้น ข้าพเจ้ามีอาชีพเขียนหนังสือ
และเป็นนักถ่ายรูป” ซึ่งมีใจรักประเทศชาติและประเทศไทย เป็นเวลา
หลายปีมาแล้วที่ข้าพเจ้าคิดใจสงสัยถึงเรื่องราวของนครการที่ประเท
ไทยสมัยวันและมีการคิดและเปลี่ยนวัฒนธรรมกับคตินิยมชาวตะวันตก
ซึ่งส่วนมากเป็นชาวชาติลั ผู้ซึ่งเข้ามาสอนและมาทำงานในประเทศไทยโดยมี
คตินิยมอันใหม่โดยมีคตินิยมตะวันตก ซึ่งต่อว่าท่านได้คิดค้นกับ การ
ของชาติยุโรป เพื่อใช้ อนุสาวรีย์ของชาติ และงานศิลปะในไมองโพ
ของมอริโต เพื่อใช้ รวมทั้งของคตินิยมอื่น ๆ เช่น ออแลรี กาเลโอ คี
และศิลปินอิตาลีอีกหลายคน ทำให้ข้าพเจ้าประประใจได้มากพอ ๆ กับ
งานศิลปะของชาวโรมันที่ได้รับทราบบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ เพราะ
เหล่านี้คือขั้วประสาณเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับสังคม การเมือง การบริหารและ
วัฒนธรรมของสองชาติให้มีความสัมพันธ์ที่ค่อนกัน อย่างเช่นที่เป็นอยู่
ทุกวันนี้ และในขณะนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้เป็นผู้ที่มีส่วนช่วยสนับสนุนและ
ศึกษาศิลปะและวัฒนธรรมของชาวตะวันตก ได้เป็นอย่างดีข้าพเจ้า
และนี่จึงเป็นเหตุความสำคัญกับงานศิลปะในกรุงโรมอันเป็นถิ่นกำเนิด
เปลี่ยนศิลปะวัฒนธรรมในกรุงโรมให้มีความน่าตื่นตาตื่นใจขึ้นนัก ซึ่ง
ข้าพเจ้าจะขอเล่าเรื่องราวทั้งหมดนี้ เป็นเวลาหลายปีแล้วที่ข้าพเจ้าทนทน
กับการหาสถานที่และโอกาสที่จะแสดงให้เห็นว่าศิลปะวัฒนธรรม
ที่ต่างกันนั้น สามารถมาพบกันหรืออยู่ร่วมกันได้ เมื่อปลายทศวรรษ ๗๐
ถึงช่วงต้นทศวรรษ ๘๐ ข้าพเจ้าเคยได้รับเกียรติให้เป็นผู้จัดรายการเทศก
ละครสมัยใหม่มาชาติที่มีทวีด ประเทศเยอรมนี และตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๖
ข้าพเจ้าได้มีพิธีเปิดศิลปะชาวยุโรปหลายชาติให้ช่วยกันบูรณะโบสถ์โบราณ
แห่งหนึ่งบนเกาะเอลบา ซึ่งอยู่บริเวณฝั่งทะเลแคว้นคานีตาดีน ซึ่งได้ใจ
จะให้เป็นศูนย์รวมของงานศิลปกรรมและที่ตั้งของการสร้างสรรค์ผลงาน
ศิลปะ

ข้าพเจ้านึกอยากจะให้อศิปปิโยชนาคนนี้ได้มีโอกาสพบกับโสดเอรีโม โคอ ซานดา ศาครานนท์ แห่งลีสเคอร์รี่ ในสมัยนี้ต้องห่างจากบริเวณอื่นๆ ของเกาะ อยู่บนไหล่เขาเหนือน้ำออกสู่ทะเลแคเดรียรีเมโน จีอี ความงามและระเบียบสง่างามวิเศษที่สุด ณ ที่นี้คือปีปและนักวิทยาศาสตร์หนุ่มนี้ได้นามจากอู๋รูมกันกว่า 1 ปีแล้ว เพื่อที่จะช่วยรักษาและดูแลรักษาสถานที่แห่งนี้สำหรับทางอนาคตและธรรมชาติของสถานที่บนไหล่เขาอยู่กว่า 2,500 ปี หินสภาพอยู่ต่อไป และมีเรื่องอันหนึ่งที่นำแปลกอย่างอื่นก็คือบนเกาะเฮลมาแห่งนี้มีผลงานศิลปะการพิมพ์ที่สำคัญของเออร์โดไฟโรจิอยู่ 2 ชิ้น อยู่บนฮือโด เฟอร์ราโรจิ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของเกาะนี้คืออนุสาวรีย์แห่งหนึ่งที่สมัยกลางเมือง และรูปปั้นครึ่งตัวของฟานนาโรไฟโรจิ ซึ่งเป็นนักเขียนและนักผสมงานศิลปะที่ได้บริจาคสมบัติที่สะสมไว้แก่เกาะเฮลมาแล้ว และท่านผู้นี้เองคงจะเป็นผู้ที่นำศตวรรษที่ไฟโรจิ เมื่อครั้งก่อนหน้านั้นเกาะแห่งนี้มีเมืองชื่อ 2463 ข้าพเจ้าคิดว่าหากเคยไปบนไหล่หาคมนได้มีโอกาสพบกับคนเหล่านี้โดยอ้อมจะเป็นการดีทางจิตวิญญาณของเขายิ่ง

ผลงานศิลปะกรรมของอาจารย์ธานี อาจารย์ยุ้งฉางนัวห์ และอาจารย์สุรพล ที่เห็นเด่นอยู่ทั่วมหาวิทยาลัยปาร์กในวอร์นิง คงจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างดีได้ว่า ตลอดเวลาที่อยู่ประเทศอาคี ทั้งสามคนได้สร้างสรรค์ผลงานที่ดี เป็นจำนวนมาก และเป็นที่ชื่นชมจริงๆ หากจะกล่าวถึงงานที่ภาคภูมิใจของอาจารย์ธานี และเจนนานะจิรุว่าเธอชอบที่สุดสามคนได้เรียนที่ศูนย์วิชาการใหม่ฯ ในการสร้างสรรค์งานศิลปะขณะศึกษาอยู่ในอะคาเดมีแห่งลอนดอน ซึ่งเธอดียกย่องว่าได้ถ่ายทอดความรู้ให้กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนด้วย ผลงานศิลปะที่ผลิตขึ้นขณะศึกษาที่สามคนได้ศึกษาอยู่ต่างประเทศอาคีเป็นงานที่สวยงามและน่าชื่นใจอย่างมากจนพวกเธอคิดว่ามันจะต้องดึงดูดคนธรรมดาให้สนใจชมมันจนเธอชอบมากที่สุดเพราะจะกลายเป็นที่จดจำได้ และที่ปรากฏว่างานแสดงผลงานของอาจารย์ทั้งสามคนที่ได้จัดขึ้นนี้ประสบความสำเร็จอย่างสูงต่อผู้ชม

คุณตันติ จอร์จ เบอร์เกอรู ผู้เขียนบทความนี้เป็นชาวอเมริกันที่มีบทบาทสำคัญในการประสานความสัมพันธ์ให้กับประเทศไทยและประเทศไทย โดยอาจหมายถึงคือเป็นและนักเขียน เป็นกรรมการทางด้านสังคมและวัฒนธรรมในอิสานกลาง ทางบ้าน บรมภรรยานาง

นิทรรศการมีชื่อว่า “ผลงานของสามศิลปินไทยที่สร้างสรรคขึ้น ณ แคว้น เบลัวและเกาะเอลบา” จัดไปเมื่อเดือน พฤศจิกายน 2536 ที่ ไร่โอ เนล เอลบา ในมาเลอเรียปาดโซ เกลตา ปิเอต้า ซึ่งเป็นอาคารแห่งใหม่ของเมืองนี้ ผู้ที่มาเป็นประธานในพิธีเปิดนิทรรศการคือท่านนายกเทศมนตรีแห่งไร่โอ เนล เอลบา ประธานกรรมการการท่องเที่ยวแคว้นลิวอร์โน ผู้ช่วยทูตวัฒนธรรมแห่ง นครปอร์โต เฟอร์รารีโอ ท่านผู้กำกับ คณะเตรียมที่จะจัดนิทรรศการครั้ง ใหญ่เพื่อเชิดชูเกียรติศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี อยู่ในขณะนี้

นิทรรศการของอาจารย์ยังสามในกรุงเทพฯ ครั้นนี้ นอกจากจะ แสดงถึงคุณค่าทางสุนาวิทยาภาพและพลังกายพลังใจที่พวกเขามีอยู่ ยังเป็น ข้อพิสูจน์อีกด้วยว่า พวกเขาสามารถเอาชนะความทุกข์ยากในคืนวันอัน ทนทรมานนี้ได้อย่างประสบ ความสำเร็จ เมืองฟลอเรนซ์ สามารถผ่านอุปสรรคต่างๆ จบได้เข้าเรียนในสถาบันวิจารณ์ศิลปะแห่งฟลอเรนซ์ และ ณ สถาบันแห่งนี้ ตลอดเวลาเกือบ 1 ปีเต็ม อาจารย์ยังสามคนได้มีโอกาสดำรงตำแหน่งตาม

ตำแหน่งโดยเวียนกันกับศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี เคยเดินขึ้นลงมาแล้วเมื่อ ครึ่งยังเป็นหนุ่มน้อย คอรัวโด เฟอร์จิ พวกเขาได้ก้าวผ่านประตูเข้าไปในอาคาร ปิเอตา ซามาร์โค ที่ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี เคยเดินเข้าออกมาก่อน และเข้าไปจากตรงนั้นเพียงสองก้าวคือ ประติมากรรม รูป เดวิด ของไมเคิล แองเจโล และจิตรกรรมฝาผนังภาพปูนเปียกที่สวยงามที่สุดของ ฟรา แองเจลิโค ทั้งสามหนุ่มขึ้นรถประจำทางวันแล้ววันเล่าออกไปนอกเมืองย่านตึกมดซีซี ซึ่งเป็นที่ซึ่งเขาพักอยู่ด้วยกัน ได้มองเห็นแม่น้ำอาร์โน สายน้ำที่ไหลผ่าน บ้านของคอรัวโด เฟอร์จิ ได้ทำให้ความรู้จักกับป่าต้นและวินิเคเลียนอย่าง ชำชอง ได้เห็นทางกระเวนไปถึงที่พำนักที่ที่สำคัญๆ หลายต่อหลายแห่งใน ยุโรป ทั้งสามคนได้สร้างมิตรภาพไว้กับเพื่อน ๆ ชาวอิตาลีจำนวนหนึ่ง ซึ่ง ในเวลานี้คนเหล่านั้นกำลังคิดถึงสามศิลปินไทยอย่างยิ่ง และมีความหวังว่า ทั้งสามคนจะมีโอกาสได้กลับไปที่นี่ อีกสักครั้ง วันใดวันหนึ่งในอนาคต

Rama X Art Museum Foundation

ชั้น 15 อาคาร แบงก์เจอรูน
ซอยโมกข์ แขวงสามยุค
กรุงเก่า 2536

ม้าของเลโอนาโด "IL CAVALLO DI LEONARDO"

ธานี กลิ่นขจร

ในโอกาสที่ได้รับทุนจากรัฐบาลอิตาลี โดยการจัดการของสถาน เอกอัครราชทูตอิตาลี ประจำประเทศไทย ร่วมฉลองครบรอบ 100 ปี ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี (คอรัวโด เฟอร์จิ) เป็นระยะ 1 ปีเต็มของ พ.ศ. 2536 นอกเหนือจากการได้รับทุนช่วยเหลือจากบุคคลต่างๆ ให้ได้รับการ ศึกษาและปฏิบัติงานในอคาเดมี แห่งฟลอเรนซ์ อันเป็นสถานที่ ที่ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี เคยศึกษาเรียนรู้ศิลปสุนทรียศาสตร์เมื่ออดีตแล้ว ในบางเวลาได้ใช้โอกาสในช่วงว่างในช่วงอื่นๆ เดินทางไปทั่วต่างๆ เพื่อจะไป สัมผัสบรรยากาศและสังเกตการณ์ในพิพิธภัณฑ์ศิลปะ โบราณสถาน นิทรรศการศิลปะร่วมสมัย งานประเพณีประจำท้องถิ่น ฯลฯ รวมทั้งงาน วิชาการ ศิลปะ ในประเทศอื่นๆ ของยุโรปที่ทางอิตาลีได้ไปติดต่อไว้แล้ว ในบรรดาสถานที่ที่มีชื่อเสียงของกรุงฟลอเรนซ์ในประวัติศาสตร์ ซึ่งมีอยู่ไม่กี่แห่ง มีเมืองหนึ่งซึ่งน่าสนใจเป็นพิเศษเพราะมีมหกรรมศิลปะ วัฒนธรรมขนาดใหญ่จัดขึ้นที่เมืองนี้ เป็นมหกรรมที่มีชื่อว่า "Venice Biennial (Biennial The Cardinal Point of Art)" เนื้อหาสาระของมหกรรมนี้จะ เป็นการนำเสนอโลกทัศน์ใหม่ๆ ทางการสร้างสรรคศิลปะทางทัศนศิลป์ ศิลปะภาพยนตร์และการดนตรี รวมทั้งศิลปกรรมที่นำเสนอด้วยสื่ออื่นๆ จากบรรดาศาวชนของประเทศต่างๆ ที่ต่างก็ส่งศิลปินเข้าร่วมกิจกรรมแห่ง การนำเสนอทัศน์ใหม่ๆ ในศิลปะร่วมสมัย

งานมหกรรมศิลปะแห่งเวนิสจะจัด 2 ปีต่อหนึ่งครั้ง ในครั้งนี้ (ประจำปี 1993) เป็นครั้งที่ 45 ซึ่งถ้าจะนับตามลำดับของการจัดงานนี้ตั้งแต่ ต้น งานมหกรรมศิลปะนี้จัดขึ้นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ.1893 (พ.ศ. 2436) มีถึง หนึ่งที่ผ่านตาใจพอ กับรสชาติทางศิลปะและทฤษฎีปัญญานี้ถึงจะได้รับจาก การชมงานศิลปะในมหกรรมแล้ว ก็คือศิลปกรรมชิ้นหนึ่งที่เปรียบเสมือน สัญลักษณ์ของงาน มีชื่อว่า ม้าของเลโอนาโด (IL CAVALLO DI LEONARDO) จัดเป็นประติมากรรมในเชิงรูปสัญลักษณ์ที่ทำได้ยอดเยี่ยมในผู้ความยิ่งใหญ่ทาง

จินตนาการและอัจฉริยภาพในทางศิลปะของบุคคลผู้หนึ่งนามว่า เลโอนาโด ดา วินชี

รูปลักษณะของงานประติมากรรมนี้ได้รับการคำนึงถึงโดยคณะกรรมการ จัดงานแสดงศิลป์แห่งเมืองเวนิส โดยกรรมการช่วยของ อาชีเล โบนินโต โออีวา (Achille Bonito Oliva)

งานประติมากรรมศิลปะยุคศิลปะอิตาลีชิ้นนี้มีต้นตอมีคิมเมย์ปี ค.ศ.1493 (พ.ศ. 2033) คือเมื่อกว่า 500 ปีมาแล้ว เลโอนาโด ดา วินชี (Leonardo Da Vinci) ได้เตรียมการพร้อมที่ห้องงานประติมากรรมขนาดใหญ่ (4 اتاق) เป็นรูปนักบวชหนุ่มมีคานาคำนิพนธ์ของท่านลูโดวิโค อิล มอโร (Ludovico il Moro) เจ้าเมืองมิลาน เพื่อเป็นอนุสรณ์รำลึกถึงท่านบิดาของท่านเจ้าเมือง เลโอนาโด ดา วินชี ทำงานชิ้นนี้ที่โรงงานคอร์เต เวคคิอา (Corte Vecchia) ในเมืองมิลาน การเตรียมงานเป็นเสร็จทุกชิ้นก่อนนับแต่หุ่นดิน เหนียวขนาดยักษ์ แม้กระทั่ง ส่วนประกอบอื่นๆ โลหะและกระเบื้องเคลือบ แต่กลับกลายความขึ้นในช่วงนั้น (ในอิตาลี) โลหะบรอนซ์ถูกยึดไปไม่มีการ หล่อรูปขึ้นนี้ พุ่หลังทุกอย่างเกี่ยวกับงานชิ้นนี้หยุดชะงักไปหมดสิ้น

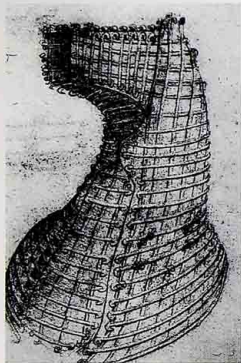
ในครั้งนั้น เลโอนาโดได้ตระเตรียมงาน ศึกษาและคำนวณการ สร้างรูปนัยอย่างละเอียดทุกชิ้นแล้ว คือได้คิดคำนวณตลอดจนร่างภาพไว้ แม้กระทั่งความยาวของเหล็กแต่ละเส้นที่หาเป็นโครงยึดแม้กับหินตะกั่ว ใน ส่วนของตัวม้าก็คิดเคยชินไป ภาพร่างของงานชิ้นนี้มีหลักฐานเป็นสำเนา เอกสารโบราณ หมายเลข 141-157 ในหอสมุดแห่งชาติ กรุงมาดริด ประเทศ สเปน หลักรูปสุดท้ายสูญหายไปเมื่อ ค.ศ.1831 และที่ค้นใหม่เมื่อ ค.ศ. 1965 นี้เอง

ภาพร่างและข้อมูลต่างๆ ที่เลโอนาโด บันทึกไว้ในครั้งนั้นแสดงให้เห็นว่าหลังเห็นถึงคุณสมบัติของเลโอนาโดว่าเป็นผู้ทำงานอย่างมีระบบแบบแผน (Scientific) และทำให้รู้ว่เลโอนาโดคิดค้นวิธีการหล่อรูป

*ราตี บุรุษวัฒนธรรม

กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร, ผู้แปล

ประติมากรรมโลหะได้ด้วยการหล่อเพียงครั้งเดียว (Single Operation) ซึ่งในสมัยนั้นยังไม่มีใครทำได้ เทคนิคนี้หล่อเช่นเดียว (Single Operation) เพิ่งจะเริ่มพัฒนาขึ้นและรู้จักกันหลังยุคของเลโอนาร์โดในปี 30 ปี

งานวาดเส้นต้นกำเนิดประติมากรรมแห่งของ LEONARDO DA VINCI
เอกสารวันที่ 1574 ศูนย์ข้อมูล พิพิธภัณฑ์ชาติ กรุงมิลาน, อิตาลี

หนึ่งในบรรดาเอกสารและภาพร่างของเลโอนาร์โด (ภาพ 157) ได้สร้างแรงบันดาลใจให้กับเบน จาโคเบอร์ และยานิก วู สร้างสรรค์งานศิลปะสามมิติชิ้นสำคัญชิ้น

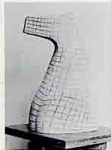
ศิลปินทั้งสองศึกษาภาพร่างและข้อมูลต่างๆ ที่เลโอนาร์โดคิดค้นคำนวณไว้ ประกอบกับความร่วมมือทางเทคนิคกับเวนินี (Vennini) แล้วสร้างหุ่นจำลองขนาด 1/12 ของชิ้นงานประติมากรรมนี้ ด้วยเหล็กและกระดูก และจากความสามารถของส้อมกล่อมพิวเตอร์ ทำให้สามารถสร้างซอมูลและคำนวณโครงสร้างโดยละเอียดทุกส่วนของประติมากรรมชิ้นนี้

ผลจากข้อมูลคอมพิวเตอร์ช่วยให้ทีมช่างผู้ขยายงานชิ้นนี้ ซึ่งมีความสูงถึง 14 เมตร สามารถทำงานได้สำเร็จด้วยความต้องการของศิลปินได้โดยไม่ยาก ซึ่งแต่เดิมศิลปินต้องใช้ความรู้ ความชำนาญ และประสบการณ์ในส่วนตัวขยายงานด้วยแรงของตัวเอง

ด้วยการตัดสินใจของ อาคิเล โบนโด โอลิวา (Achille Bonito Oliva)

และด้วยการอำนวยความสะดวกของกรมตำรวจอิตาลีที่สนับสนุนให้ศิลปินได้ใช้พื้นที่สาธารณะเพื่อจัดแสดงประติมากรรมชิ้นนี้ที่จัตุรัสเวนินี (Vennini) ในเมืองมิลาน ประเทศอิตาลี เมื่อวันที่ 14 เมษายน ที่จัตุรัสเวนินี (Vennini) ในเมืองมิลาน ประเทศอิตาลี

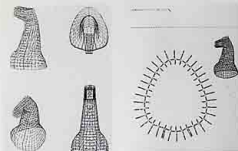
เข้า Giardino Di Castello สถานที่จัดงานนี้ นับว่าเป็นจุดเด่นของงานครั้งนี้

โมเดล TERRA COTTA
หาโครงสร้าง และรูปทรง

โมเดลที่ด้วยเหล็กเส้น
ค้นหารูปทรง และมิติจริง

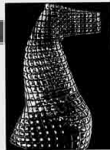

สร้างรูปปั้น ทุกๆ ด้าน
โดยคอมพิวเตอร์

รูปส่วนตัด (SECTION)
บางส่วนของ

หลังจากการพา DETAIL ของ
คอมพิวเตอร์กราฟิก
ได้ตัวเลข PLOT จุดต่างๆ บนรูปทรง

หล่อแก้วและโลหะสร้างเหล็ก
เป็นรูปของของขยายจริง

นิทรรศการไว้ที่ Vecini Space on Canal Grande (อาคารเวนินีบนลำคลอง Grande แห่งเวนิส) ตลอดระยะเวลาที่จัดงานนิทรรศการครั้งนี้ นิทรรศการนี้แสดงให้เห็นขั้นตอนการเตรียมงาน และการดำเนินการสร้างประติมากรรมชิ้นนี้ ตั้งแต่เริ่มแรกจนสำเร็จ

โครงสร้างหลักของงานที่เสร็จเรียบร้อยแล้วและความคิดในการสร้าง ส่วนประกอบอื่นๆ กำหนดโดยวิศวกรของกองทัพและบริษัท Coyne et Bellier แห่งกรุงปารีส (ผู้สร้างหอคอย Defense Tower) ใช้แผนการดำเนินงานเขียนแบบสภาวะต่างๆ ของกระแสน้ำและท้องทะเล ผลงานที่ขึงใหญ่ที่เห็นกับอนุสาวรีย์ชิ้นนี้ที่ Mira ประกอบที่ Marghera บรรทุกด้วยยานยนต์ทุกชนิดและยานพาหนะตามลำคลอง Godedge ด้าน San Marco มาสู่ Giardini สถานที่จัดงานในที่นี้

การประกอบโครงสร้างเหล็กตามขั้นตอนต่างๆ จากโรงงานผู้ผลิตจริง

นอกจากชิ้นงานประติมากรรมแล้วยังมีหุ่นจำลอง (Model) ภาพร่างและเอกสารข้อมูลต่างๆ ที่เป็นข้อมูลเบื้องต้นและแบบต้นแบบให้เจ้าหน้าที่คอมพิวเตอร์สร้างงานต่อจนสำเร็จ ก็ได้นำมาจัดแสดงเป็น

จากภาพร่างจากชิ้นนี้เมื่อ 50 ปีที่แล้วมาแล้ว ได้สร้างจินตนาการให้คนในทศวรรษนี้สนใจจินตนาการนี้จนมาเป็นรูปธรรมและมิติจริงทางวัตถุ

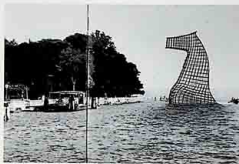
ด้วยส่วนประกอบเป็นโครงสร้างเส้นเหล็กเชื่อมติดกัน เป็นเหมือนโครง
สร้างภายในของรูปปั้น ในขณะที่ตัวกับโครงสร้างเหล็กมีกำหนดที่ว่าง (Space)
ในแต่ละช่องให้ทำหน้าที่เหมือนพื้นผิว (Surface) ของงานด้วยตัว โครงรูป
ลักษณะที่มีความโปร่งและมีช่องว่างในตัวเอง ทำให้เกิดความรู้สึกที่หนัก
แน่นและความโปร่งเบาผสมกัน

งานนี้จึงกล่าวได้ว่าเป็นผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินยุคใหม่ 2 คน
คือ เบน จาค็อบส์ และยานิก วู และกล่าวได้ว่าเป็นการสานต่อผลงานออกแบบ
และงานประติมากรรมยุคกลางยุค ของ เลโอนาร์โด ดา วินชี ให้สำเร็จลงใน
ยุคสมัยนี้ หลังจากเวลาได้ผ่านไปแล้ว 500 ปี

ศิลปิน เบน จาค็อบส์ และยานิก วู

ความรู้สึกลึกในส่วนตัวของข้าพเจ้า ขึ้นมาจากการสร้างสรรค์งานชิ้นนี้มาก
ประการแรกขึ้นจากการตีบทอกลักษณะทางความคิด ความรู้สึกจากศิลปิน
ในอดีต ที่ผสมผสานกับความเป็นสิ่งร่วมสมัยของรสนิยมปัจจุบัน เกิดการ
เชื่อมโยงทางวัฒนธรรมเก่าและใหม่ ประการต่อมาเป็นบทพิสูจน์ว่าศิลปะ
ไม่มีมิติทางเวลาเป็นเงื่อนไข หากผู้สร้างสรรคร์การ "นำเสนอ"

จินตนาการในช่วงผลงานอันไม่เสร็จจริงของศิลปิน ใช้เทคนิคประกอบโดยภาพถ่าย

ผลงานขนาด 14 เมตรและติดตั้งด้วยเสร็จ ส่วนงานอยู่ในอ่าวเวนิซของอิตาลี

อย่างเหมาะสมกับปรากฏการณ์แห่งสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม
ประการสุดท้ายขึ้นจากความรู้จักในศิลปะของประชาชนชาวอิตาลี นั่นแต่ ผู้เป็น
ประธานงานศิลปะแห่งเวนิซีย กรรมการ ศิลปิน และชาวเมืองทุกคน อันเป็น
กลุ่มผู้ซื้อผู้ชื่นชม และความหมายทางศิลปะนี้

หนังสืออ้างอิงและผู้ช่วยเหลือด้านข้อมูล

- เอกสารในพิธีเปิดประติมากรรมในงาน Biennial "The Cardinal Point of Art"
แห่งเวนิส ครั้งที่ 45 ชื่อ "IL CAVALLO DI LEONARDO" โดย ACHILLE BONITO OLIVA
- ศิลปิน - BEN JAKOBSON AND YANNICK VU
- หนังสือพิมพ์ โยนา
- ราชบัณฑิตยสถาน

THANEE KLUNKAJORN
FORMA ZENNA NOME
WATERCOLOR, INK ON PAPER
40 X 55 CM.

THANEE KLUNKAJORN
FORMA ZENZA NOME
ALABASTER
40 X 55 CM.

Rama IX Art Museum Foundation

THANEE KLUNKAJORN
OMAGGIO A PROF. ROMANO LUCCHINI
ALABASTER
14 X 20 X 18 CM.